

Гаврилюк І. О.,
студентка 2 курсу факультету адвокатури,
Національний університет «Одеська юридична академія»

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

За умов глобалізації для України немає іншого вибору як розробляти модель інноваційного розвитку економіки. Адже сучасний ринок діє за допомогою нововведень, а інноваційне прискорення є основою його сталого розвитку.

Вичерпання чинників екстенсивного економічного розвитку обумовлює постійне посилення уваги до пошуку нових факторів прискорення економічної динаміки, адекватних сучасному стану розвитку світової економіки. Відтак, запровадження в Україні інноваційної моделі економічного зростання з політичної мети перетворюється на об'єктивну необхідність, альтернативою якій є занепад національної економіки, втрата економічного, а можливо, й національного суверенітету [1].

На сучасному етапі розвитку економічної системи не викликає сумніву той факт, що інноваційні зрушення здатні не тільки гарантувати високі показники економічного зростання, але й вирішити низку соціально-економічних проблем, забезпечити конкурентоспроможність національної економіки та підвищити економічний потенціал України.

Науково-технічний розвиток, що визнаний у всьому світі як найважливіший чинник економічного прогресу, все частіше пов'язується саме з поняттям інноваційної діяльності.

Відповідно до закону України «Про інноваційну діяльність» інновації — новостворені і вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і соціальної сфери, а інноваційна діяльність — діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг [2].

Попередні роки економічних реформ не створили необхідних умов для примноження та зміцнення інтелектуального потенціалу

лу українського суспільства, інноваційного розвитку економіки, освоєння нових високих технологій, подолання структурних деформацій, успадкованих від адміністративно-командної системи. Економічна динаміка досі, не лише, не набула сучасної постіндустріальної спрямованості, а навіть не створила достатньо міцного підґрунтя для запровадження основ інноваційного розвитку.

Глобалізація, яка стала однією з визначальних характеристик світової економіки кінця XX — початку XXI ст., поставила перед урядами багатьох країн проблему пошуку нових форм і методів адаптації національного економічного та політико-правового середовища до сучасних вимог здійснення міжнародних економічних відносин. Швидкі зміни чинників, які визначають конкурентоспроможність фірм на світових ринках, динамічний розвиток глобального середовища змушують уряди при формуванні умов економічного зростання і процвітання нації дедалі більш активно звертатися до проблем забезпечення національної конкурентоспроможності у глобальному масштабі. Саме тому питання інноваційного розвитку повинно стояти на першому місці не лише в реформуванні економіки, а і у створенні певної законодавчої основи для реалізації такої політики.

Парламентські слухання «Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 рр. в умовах глобалізаційних викликів», що відбулися 17 червня 2009 р. констатували необхідність реформування національної економіки. Що згодом і відобразилося в Законі України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», який визначає правові, економічні та організаційні засади формування цілісної системи пріоритетних напрямів інноваційної діяльності та їх реалізації в Україні [3]. Проте такі стратегічні плани зазнали лише юридичного закріплення і на даний момент ніяк не втілились у реальність.

Економічний розквіт, рівень матеріального буття країни, її престиж і статус у сучасних умовах безпосередньо пов'язаний із рівнем розвитку інноваційної складової економіки, запровадженням наукових досягнень у виробництві, новизною і прогресивністю існуючих технологічних і виробничих систем тощо. Більш того, наукові досягнення і інновації нині є основою державності, бо якщо країна, навіть володіючи багатими природними ресурсами, такої основи немає, або ще гірше — втрачає її, як, власне, Україна, то їй дуже важко позиціонувати себе як передову та поважну дер-

жаву у світі, відстоювати себе у глобальній конкурентній боротьбі. Крім того, досвід останніх років продемонстрував, що країни, економіки яких слабо спираються на інновації, найбільш вразливі щодо руйнівних наслідків економічної і фінансової криз [4].

Для України вкрай необхідна стратегія підвищення конкурентоспроможності економіки (на період до 2035 р.) та ряд розроблених на її основі галузевих програм. Така стратегія має містити чітку ієрархію науково-технічних інноваційних пріоритетів, критичних технологій, а також конкретні механізми реалізації їх державної підтримки на національному, регіональному та галузевих рівнях [5].

На даному етапі, можна з впевненістю стверджувати, що економіка України входить до стадії стагнації. Саме тому, перехід до дієвої державної політики інноваційного розвитку України є одним із першочергових завдань державного управління.

Література

1. Гринів Л. С. Національна економіка: Навч.посібник / Л.С. Гринів, М.В.Кічурчак. — Львів: «Магнолія 2006», 2008. — 464 с.
2. Про інформаційну діяльність: Закон України від 04.07.2002 р. № 40-IV // Відомості Верховної Ради України, 2002. — № 36.
3. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні: Закон України від 08.09.2011 р. № 3715-VI // Відомості Верховної Ради України, 2012. № 19-20.
4. Геець В. М. Інноваційні перспективи України / В. М. Геець, В. П. Семиноженко — Харків: Константа, 2006, — 272 с.
5. Проблеми інноваційного розвитку економіки України в контексті глобальних змін / О.І. Дедіков // Бізнесінформ . — 2011. — № 7/2. — С. 40-42.

Стадник П. О.,

*студент 2 курсу факультету адвокатури,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

СУЧАСНИЙ СТАН ТІНЬОВОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ В УКРАЇНІ

Важливою проблемою сучасного розвитку економіки України є значні обсяги її тінізації. Під тіньовою економікою слід розуміти економічні процеси (процеси виробництва, розподілу, обміну та споживання товарів і послуг), які приховуються їх учасниками від